

kreeg op zijn hele reis een enthousiaste ontvangst en Rotterdam bleef niet achter. De burgerwacht stond onder de wapenen langs de route vanaf de Delftse Poort tot aan het Oude Hoofd, waar hij scheep zou gaan. Opnieuw was er illuminatie en vuurwerk, en hij vertrok 'onder het gedonder van het kanon op de wallen en van de schepen' . . . en onder een onophoudelijk geroep van: 'Lang leve de Prins onze Stadhouders' ⁷⁾. Berijmde zegebeden werden hem meegegeven ⁸⁾. Deze passage door de stad werd echter in de schaduw gesteld door de grandioze ontvangst, die de prins op 6 juni bij zijn terugkomst uit Zeeland bereid werd. Stadsbestuur, Admiraliteit en bevolking hadden uitgebreide maatregelen getroffen. Er waren veel meer erepoorten opgericht en kronen aangebracht dan bij vorige gelegenheden en meer dan gewone zorg was aan de installaties voor de illuminatie besteed ⁹⁾. Men rekende erop dat de prins die dag in de stad zou blijven en de Admiraliteit verwachtte dat hij dan tevens zitting zou nemen in haar College. De burgerij was al om zes uur 's ochtends in het geweer, hoewel de stadhoudelijke jachten eerst om negen uur aanlegden. Aan boord ontving de prins achtereenvolgens Gecommitteerde Raden der Admiraliteit, de kolleges van burgemeesteren, schepenen en vroedschappen, de kolonels en kapiteins van de burgerwacht en de kerkeraden van de Nederduitse, Waalse, Lutherse en Engelse kerken.

Daarmede was echter zijn verblijf in Rotterdam, waarvan men zich zoveel had voorgesteld ten einde, want de prins was bijzonder gehaast om terug te keren naar Den Haag. Dus geen verdere audiënties, sessie in de Admiraliteit, maaltijden of een bezichting in de avond van de illuminaties. Het was wel even een teleurstelling, maar desondanks was er, toen de prins tegen elf uur de stad verliet door de Delftse Poort, zulk een geweldige toeloop van volk, dat zijn koets bijna niet vooruitkwam. Zo was de stemming onder de Rotterdamse burgerij in de zomer, zo was ze ook nog begin november, want het radikale rekest van de 6de (het tweede rekest dus) sprak over de stadhouders in termen die men slechts 'vererend' kan noemen. Het was immers in dit stuk, dat de erfelijkheidsverklaring van het stadhouderschap geëist werd. In haar wantrouwen jegens de regenten – zij moesten er immers de oorzaak van zijn dat 's lands zaken slecht bleven gaan, ondanks het feit dat er nu een stadhouders was – eiste juist het radikale en meest demokra-